

Fosterfamiljen

– en privat familj med ett offentligt uppdrag

Ingrid Höjer

Då barn och unga placeras i fosterhem användes en privat familj för en av den sociala barnvårdens viktigaste insatser. Genom att ta emot fosterbarn görs fosterfamiljen tillgänglig, inte bara för placerade barn och unga, utan också för deras föräldrar och andra anhöriga. Uppdraget som fosterförälder är krävande, men upplevs ändå av de flesta som tillfredsställande. Eftersom det tar mycket av fosterföräldrarnas tid att ge placerade barn och unga den uppmärksamhet som de behöver, kan deras egna barn komma att få stå tillbaka. De kan också få en insikt i barns svårigheter och föräldrars bristande omsorgsförmåga. Det är av vikt att både fosterföräldrarna och deras egna barn får stöd från socialtjänsten för att kunna göra en god insats för de barn och unga som är placerade i fosterhem.

Ingrid Höjer är verksam som universitetslektor vid Institutionen för socialt arbete, Göteborgs universitet. Hon är medlem av forskningsprogrammet "Childhood and Parenting in Modern Family Cultures". Hennes forskning är främst inriktad mot barn i utsatta livssituationer.

Ingrid Höjer, fil.dr. Universitetslektor vid Institutionen för socialt arbete, Göteborgs universitet, Box 720, 405 30 Göteborg, Tel. 031 773 15 68, E-post: Ingrid.Hojer@socwork.gu.se

Inledning

Vi har i vår kultur en uppfattning om att barn och ungdomar skall vara en del av en familj, det är inom familjens ram som barns behov av kärlek, trygghet och omsorg i första hand skall tillgodoses. I familjen förutsätts barn och ungdomar få de nära relationer och den omsorg som de behöver. Då barn och unga av olika anledningar inte kan bo med sina föräldrar, ses därför en placering i fosterhem oftast som ett bättre alternativ än en institutionsplacering. Under 2004 var drygt 20 200 barn och unga placerade

i dygnsvård någon gång under året. Ungefär tre fjärdedelar av dessa var placerade i fosterhem (Socialtjänst 2005:8). Fosterbarnsvården utgör således en stor och betydelsefull del av den sociala barnvården, och fosterhemmen får därmed också ses som en viktig resurs.

När socialtjänsten i en kommun placerar barn och ungdomar i fosterhem använder de en privat familj för att utföra ett uppdrag - nämligen att ge *god vård och fostran* (SoL 6 kap 7§, Norström & Thunved) till de barn och

ungdomar som av olika anledningar inte kan bo tillsammans med sina biologiska föräldrar. Det är då *familjen* och den *omsorg* som finns inom familjens ram som efterfrågas, och som skall ge placerade barn och unga goda möjligheter att utvecklas på bästa sätt.

För barn och unga kan det innebära en stor omställning att flytta till ett fosterhem, och därmed anpassa sig till en ny familj, med en annan familjekultur, andra vanor och andra regler. Även om fosterföräldrarna och deras barn i allmänhet har en övervägande positiv uppfattning av vad det innebär att leva med fosterbarn, kan fosterföräldruppdraget medföra att familjelivet förändras på olika sätt. De barn och unga som placeras har ofta varit utsatta för omsorgssvikt, som på olika sätt kan ha inverkat negativt på deras utveckling. De kan också ha varit utsatta för traumatiska händelser och separationer, som ytterligare kan ha försvärat deras förmåga till adekvat social interaktion. Även den kognitiva förmågan kan ha påverkats, tidigare forskning (Vinnerljung 1998) visar att barn och unga som placeras i fosterhem i många fall riskerar att prestera sämre i skolan än andra barn.

Placering i fosterhem är en vårdform där vårdgivarna är icke-professionella fostermödrar och fosterfäder. De har i många fall blivit fosterföräldrar därför att de vill dela med sig av sina resurser; god föräldraförmåga, ett stort intresse för barn, ”barnvänlig” miljö samt en vilja att utträtta något som kan bli till nytta för andra människor (Kälvesten 1974, Triseliotis et al 2000, Höjer 2001, Sinclair et al 2004)). Som fosterföräldrar anförtros de ett

krävande och ansvarsfullt uppdrag. Den arbetsinsats de förväntas utföra är inte sällan jämförbar med den som utförs av professionella inom barnvårdens institutioner, men i fosterfamiljen utförs den av ”vanliga” föräldrar i ett ”vanligt” hem. Det faktum att fosterbarnsvård utförs i privata hem, samtidigt som det är ett kvalificerat uppdrag, är sällan ifrågasatt eller problematiserat.

Vid institutionen för socialt arbete, Göteborgs universitet, har två studier utförts där syftet har varit att undersöka hur fosterföräldrar och deras egna barn uppfattar uppdraget som fosterfamilj, samt hur det påverkar deras liv att leva med fosterbarn. Studien *”Fosterfamiljens inre liv”* fokuserade på fosterföräldrarnas upplevelser. 366 fosterföräldrar svarade på en enkät, och 17 fosterföräldrar intervjuades¹ (Höjer 2001). I tidigare forskning om fosterföräldrar (Kälvesten 1974, Vinterhed 1985, Wähländer 1990) är situationen för fosterföräldrarnas egna barn sällan i fokus. Studien *”Att växa upp med fostersyskon”* fokuserade på fosterföräldrarnas egna barn och deras erfarenheter av att leva med fostersyskon. 684 barn och unga svarade på en enkät, ett 30-tal barn och unga deltog i fokusgrupper och diskussionsgrupper, och åtta intervjuades individuellt (Höjer & Nordenfors, kommande).

Artikelns syfte

Syftet med artikeln är att med utgångspunkt från de två studierna ge exempel på hur fosterföräldrarna och deras egna barn kan uppfatta fosterbarnsvårdens problem och möjligheter.

Ett tidskrävande uppdrag

Innan en fosterfamilj blir godkänd och kan ta emot fosterbarn, utreds familjen. Kunskap om familjen inhämtas på olika sätt, både genom befintliga personregister och genom personliga diskussioner och intervjuer. Fosterföräldrar tillhör i allmänhet en grupp människor som är väl anpassade och integrerade i samhället. De har blivit dokumenterat godkända och bedömda som goda föräldrar och välfungerande medborgare. De uppfattar också sig själva som kompetenta föräldrar, och har stor tilltro till sin förmåga att ge god omsorg åt barn (Triseliotis 2000, Höjer 2001, Sinclair et al 2004). Det är denna kompetens som de vill använda då de bestämmer sig för att ta emot fosterbarn. I synnerhet fostermödrarna betonar sin kompetens som föräldrar och goda omsorgsgivare (Höjer 2001).

Fosterföräldraskapet grundar sig på ett framförhandlat avtal med socialtjänsten. Fosterföräldrarna förbinder sig att ge *god vård och fostran* till placerade barn och unga, och socialtjänsten förbinder sig att ge ekonomisk ersättning för denna insats. Då familjen tar emot ett eller flera fosterbarn är fosterföräldrarna ofta mycket fokuserade på sitt uppdrag, och på att utföra det väl. De är medvetna om att det är deras uppgift att se till att placerade barn får tillräcklig uppmärksamhet, det ingår i avtalet med socialtjänsten. Att utföra denna uppgift kan ta en stor del av fosterföräldrarnas tid och energi. I studien *Fosterfamiljens inre liv* uppger 34 % att det var mera tidskrävande än de förväntat sig att vara fosterförälder. Några berättar om hur de under vissa

perioder inte orkat med något annat än att ta hand om fosterbarnet.

Trots att det är tidskrävande och ansträngande är ändå de flesta nöjda med sitt uppdrag. De tycker att de gör en bra insats, och att de också får mycket känslomässig belöning genom sina relationer till placerade barn. Många berättar om glädjen i att leva med sina fosterbarn, 60 % menar att de har en mycket nära relation till placerade barn och unga (Höjer 2001).

Egna barn kommer i andra hand

Höjer (2001) fann att det i 66 % av fosterfamiljerna också fanns hemma-boende biologiska barn². Hur blir då situationen för dem, då de skall dela sina föräldrars tid med fostersyskon?

76 % av fosterföräldrarna tror att deras egna barn varit nöjda med att leva med fostersyskon, och 91 % uppger att deras egna barn har en mycket positiv eller ganska positiv relation till de fosterbarn som bor/har bott i familjen. Att få tiden att räcka till både åt fosterbarn med stora behov, och åt de egna barnen kan emellertid vara svårt, ibland till och med omöjligt. Höjer (2001) fann att 25 % av fosterföräldrarna menar att de ofta försummar sina egna barn, eftersom engagemanget i fosterbarnen tar så mycket av deras tid. I studien *"Att växa upp med fostersyskon"* (Höjer & Nordenfors, kommande) tillfrågades fosterföräldrarnas egna barn om sina erfarenheter. 22 % (mammans tid) respektive 16 % (pappas tid) höll då helt eller delvis med om påståendet *Fostersyskonet tar så mycket av min mammas/pappas tid att det inte blir någon tid över för mig*.

En konsekvens av uppdraget som

fosterförälder kan således vara att de egna barnens behov kommer i andra hand. Fosterföräldrarnas egna barn visar oftast förståelse för att det är på det viset, med utgångspunkt både från fostersyskons och föräldrarnas behov. De barn och ungdomar som växer upp med fostersyskon tycker själva att de tillägnat sig en kunskap och en insikt om de svårigheter som deras fostersyskon kan ha genomgått. Därigenom har de erhållit en medvetenhet om att fostersyskons behov kan komma att prioriteras, vilket de själva i de flesta fall finner vara rimligt. De har själva haft det bra och menar att de kan klara av att komma först i andra hand. Likväl kan det innebära att deras egna problem inte uppmärksammas, och att de lämnas att själva klara av svårigheter på egen hand. I studien finns också de som tycker att det varit djupt orättvist att fostersyskon prioriteras framför dem själva. De har känt sig ouppmärksammade av sina föräldrar, och uttrycker sin besvikelse över att inte ha blivit sedda (Höjer & Nordenfors, kommande).

Även om barn och ungdomar tycker att de själva får för lite av sina föräldrars tid, är det få av dem som visar sitt missnöje för föräldrarna. Barn och ungdomar uttrycker inte bara en förståelse för sina fostersyskons behov, utan också en förståelse för sina föräldrars behov av att lyckas med sitt uppdrag som fosterföräldrar. Om föräldrarna måste hantera egna barns problem, förutom fostersyskonens, är barn och ungdomar rädda att de får en alltför tung börda att bära. För att skydda föräldrarna väljer de därför att inte berätta om egna svårigheter. Följ-

den av ett sådant hänsynstagande kan vara att föräldrarna förblir oinformerade om de egna barnens situation. Några av våra respondenter uttrycker känslor av ensamhet och övergivenhet, då de tyckt sig vara förhindrade att berätta för föräldrarna om sina egna bekymmer. Ett par av flickorna i den äldsta gruppen var starkt kritiska mot sina mödrar. De menade att mödrarnas önskan att ge omsorg till andra barn hade försatt dem själva i en situation där de i stort sett blev utan föräldraomsorg, och där mödrarna inte hade någon kunskap om deras liv. (Höjer & Nordenfors, kommande).

Kontakt med fosterbarnens föräldrar

Kunskapen om barns behov har på många sätt utvecklats under hela 1900-talet, och lagar och förordningar som rör barn har anpassats efter denna utveckling. En av de mera genomgripande förändringarna vad gäller fosterbarnssvården var kunskapen om placerade barns behov av kontinuerlig kontakt med sina föräldrar. Fanshel & Shinn (1978) fann att fosterbarns utveckling blev mera positiv då barnen upprätthöll kontakt med sina biologiska föräldrar. I Sverige fick forskningsresultaten från Barn-i-kris projektet stor genomslagskraft (Börjesson och Håkansson 1990, Cederström 1990, Hessle 1988, Lindén 1984, Vinterhed 1985). Även Gunvor Anderssons forskning (Andersson 1984, 1991, 1995, 1998) har visat på betydelsen av kontakt mellan placerade barn och deras föräldrar.

Uppdraget som fosterfamilj innefattar således inte bara omsorgen om

placerade barn, utan också kontakt med deras föräldrar och andra anhöriga. För fosterfamiljen kan det innebära en stor förändring att öppna upp familjens gränser för fosterbarnets nätverk. Höjer (2001) fann att de flesta fosterföräldrar menade att de hade ett gott, eller åtminstone neutralt, förhållande till barnens föräldrar. Samarbetet fungerade oftast på ett acceptabelt sätt. Några var mycket entusiastiska över sin kontakt. Andra var mindre nöjda. Missnöjet kunde exempelvis grunda sig i att föräldrarna inte höll överenskommelser, eller att de kritiserade fosterföräldrarnas förhållningsätt inför barnen. Det finns exempel på att fosterföräldrar initialt haft ambitionen att också stödja föräldrarna. Allt eftersom tiden gått har de fått lägga sådana ambitioner åt sidan. Föräldrarnas behov har varit alltför stora, och för att orka med har fosterföräldrarna känt sig tvungna att fokusera på placerade barns behov (ibid.).

Som tidigare nämnts förmodas fosterföräldrar vara goda föräldrar som kan ge barn stabilitet och trygghet. De har blivit dokumenterat *godkända* av socialtjänsten. Föräldrarna till de barn och unga som placeras i fosterhem har ofta problem av olika slag, missbruksproblem, psykiska problem eller en kombination av båda (Hessle 1988, Lundström 1993, Egelund 1997). I många fall kan de troligtvis känna sig som dokumenterat *underkända* som föräldrar, just för att de förmodas sakna de egenskaper som fosterföräldrarna anses inneha. Således kan det vara så att samarbetet mellan fosterfamiljen och fosterbarnens föräldrar utgår från en inneboende ojämlikhet. Hö-

jer (2001) fann att fosterföräldrarna var medvetna om de svårigheter som en sådan ojämlikhet kunde innebära för samarbetet. Även om kontakten i många fall fungerade väl var det uppenbart att även erfarna fosterföräldrar kunde känna sig osäkra och handfallna då föräldrarna kom på besök. De kände sig osäkra på hur de skulle underlätta för föräldrar och barn att umgås på ett bra sätt, och de var rädda för att föräldrarna inte skulle känna sig välkomna. Kontakten kunde även försvåras av att föräldrarna inte höll överenskomna besökstider. I sådana fall kunde det vara svårt att hantera barns och ungas besvikelse och missstro (Höjer 2001).

Då fosterföräldrarnas egna barn tillfrågades, svarade ungefär hälften att de inte tyckte att kontakten med fostersyskonens föräldrar påverkade deras liv i någon större utsträckning. Ändå var det uppenbart att kontakten för andra kunde få en stor betydelse, på olika nivåer. Rent praktiskt kunde det innebära att de var tvungna att anpassa sitt vardagsliv, exempelvis var det inte möjligt att ta hem kamrater då fostersyskons föräldrar var på besök. Ibland var det jobbigt att vistas i hemmet under besöken, eftersom fostersyskons föräldrar kunde bete sig på ett sätt som var svårt att förstå. Föräldrar som var berusade och/eller aggressiva och högljudda då de kom kunde upplevas som skrämmande och hotfulla. Det som var svårast att hantera var emellertid de fall där fostersyskonens föräldrar utsatt sina barn för allvarlig omsorgssvikt, och ibland också övergrepp av olika slag. Några berättade om hur svårt det var att möta föräld-

rar under besöken, och samtidigt veta att de gjort fostersyskonen illa (Höjer & Nordenfors, kommande).

Brannen et al. (2000) fann att barn generellt har en föreställning om att föräldrars uppgift är att ta väl hand om sina barn. Fostersyskons upplevelser av inadekvat föräldraomsorg kunde vara problematisk för fosterföräldrarnas egna barn. I många fall utgjorde bristande föräldraförmåga en anledning till att de oroade sig för sina fostersyskons välbefinnande. Deras egen föreställning om vad som var föräldrars uppgift blev utmanad, vilket ibland kunde vara en svår upplevelse, särskilt för yngre barn (Höjer & Nordenfors, kommande).

Ett delat föräldraskap

Samarbetet med fosterbarnens föräldrar handlar inte bara om hur kontakten skall utformas, utan också om beslut som rör placerade barns och ungas förhållanden. Då barn och unga placeras i fosterhem behåller en eller båda av föräldrarna i de flesta fall vårdnaden. Det innebär att föräldrarna kan fatta beslut som rör barn och unga även under en placering. Fosterföräldrarna kan bestämma om det vardagliga livet, om tider, kläder, läxor och liknande, men de kan inte fatta beslut om hur länge barnet skall bo i fosterhemmet, inte heller hur ofta eller på vilket sätt barnet skall träffa sina föräldrar. De kan inte själva skriva på barnets passansökan eller andra viktiga papper (Höjer 2001).

Föräldraskapet kan sägas omfatta ett ansvar för att barn skall ha det bra och utvecklas väl. I föräldraansvaret ingår att fatta beslut på olika nivåer,

alltifrån enklare beslut i vardagslivet, såsom tider för sänggående, TV-tittande och datorspel, etc., till beslut som rör viktiga förhållanden i barnens liv, såsom val av skola. Att kunna fatta beslut är således en viktig del av föräldraskapet. Flera av fosterföräldrarna, i synnerhet fostermödrarna, menade att de kände sig maktlösa därför att de inte kunde påverka beslut kring fosterbarnet. Parallellt med att de inte kunde påverka besluten, upplevde de sig ha ansvaret för barnets utveckling. Följaktligen kan fosterföräldrar hamna i en paradoxal situation där de känner sig ansvariga för barnets utveckling samtidigt som de inte tycker att de kan påverka den. Denna paradoxala situation kan medföra en känsla av frustration, och därmed också inverka negativt på upplevelsen av fosterföräldrauppdraget.

En ovanlig familj?

Hur upplevs då de förändringar som en familj genomgår då de blir en fosterfamilj? Hur upplever omgivningen dem, och hur ser de på sig själva?

Då fosterföräldrarna tillfrågades om hur de trodde omgivningen uppfattade dem, svarade flera att de ibland fått kritiska kommentarer från arbetskamrater, släktingar och vänner. I några fall hade de mött kritik för att de arvoderades för sitt uppdrag, de som kritiserade dem hade då ingen förståelse för att uppdraget både var tidskrävande och ansvarsfullt. Andra nämnde att deras umgänge begränsats, eftersom placerade barn kunde vara utagerande och krävande och därför inte alltid accepterades i sociala sammanhang (Höjer 2001).

Fosterföräldrarnas egna barn refererade ibland till sin familj som ”en ovanlig familj”. De kunde då syfta på att fostersyskon hade problem som kunde skapa mycket konflikter och bråk, och medföra att familjen upplevdes som olik andra familjer. I vissa fall kunde det faktum att fostersyskonen behövde mycket uppmärksamhet leda till att det inte gick att ta hem kamrater, vilket också skapade en känsla av att vara ”ovanlig”. På liknande sätt som fosterföräldrarna mötte kritik från omgivningen kunde också deras egna barn få höra kommentarer som ifrågasatte fosterföräldrauppgiften. I sådana fall kunde de själva hamna i försvarsställning, och uppleva sig som oförstådda.

Andersson (1998) fann att de fosterbarn som hon intervjuade såg det som en stor fördel att leva i en fosterfamilj. Det medförde att de kände sig ”vanliga”, deras vardagsliv skiljde sig inte väsentligt från andra barns. Kanske kan man säga att en placering i fosterhem skapar en möjlighet för fosterbarn att leva ett ”vanligt” liv, men att det samtidigt också kan medföra en känsla av ”ovanlighet” för fosterfamiljens medlemmar?

Sammanfattning och diskussion

Artikeln har endast kunnat visa några exempel på hur fosterföräldrarna ser på sitt uppdrag, och hur deras egna barn upplever att leva med fostersyskon. För en mera utförlig beskrivning hänvisas till Höjer (2001) samt Höjer & Nordenfors (kommande). Uppdraget som fosterfamilj innebär att familjen görs tillgänglig för placerade barn, deras föräldrar och andra anhöriga, samt även för socialtjänsten. Föräld-

raskapet kan sägas vara tredelat; ansvaret för placerade barn delas med föräldrarna och med socialtjänsten. Utifrån dessa förutsättningar förväntas fosterföräldrarna klara att ge god vård och fostran till barn och unga som i många fall har stora behov. I vissa fall kan uppdraget vara så krävande att det tar det mesta av deras kraft och energi. Deras egna barn kan därmed få stå tillbaka, deras behov hamnar i skymundan då fosterbarns behov oftast behöver komma i första hand. Fosterföräldrarnas egna barn påverkas på flera olika sätt av att leva med fostersyskon. De får acceptera att dela sina föräldrars tid och uppmärksamhet med placerade barn. De kan också komma att få en kunskap om barns utsatthet och bristande föräldraomsorg, en kunskap som i vissa fall kan vara svår att hantera.

Barn och unga som placeras i familjehem har rätt att kräva mycket tid och mycket uppmärksamhet. De behöver trygga och stabila relationer, både till vuxna och till andra barn i sin omgivning. De behöver hjälp och stöd för att klara av att prestera väl i skolan. De behöver också stöd och goda förutsättningar för att upprätthålla kontakten med föräldrar och andra anhöriga under placeringen. Listan med fosterbarns behov kan göras lång.

Fosterfamiljer är ”vanliga”, privata familjer, med olika förutsättningar. Utan att överdriva kan man konstatera att det är stora förväntningar som ställs på en fosterhemsplacering. Ändå är det sällan som fosterfamiljernas möjligheter och förutsättningar att leva upp till förväntningarna diskuteras. De flesta män och kvinnor

har valt att bli fosterföräldrar därför att de vill göra en god insats för barn och unga som behöver kompletterande föräldrar. Fosterhemmen utgör en viktig resurs i den sociala barnvården, men för att kunna vara en god resurs är det av betydelse att socialtjänsten ger dem det stöd och den hjälp som krävs för att de skall kunna utföra sitt uppdrag på ett tillfredsställande sätt. Det är också av vikt att se alla fosterfamiljens medlemmar som delaktiga i uppdraget, både fosterföräldrarna och deras egna barn är engagerade. De egna barnens situation har mera sällan varit i fokus, och bör uppmärksammas i större utsträckning.

Referenser

- Andersson, G. (1984) Små barn på barnhem. Doktorsavhandling. Malmö: Liber.
- Andersson, G. (1991) Socialt arbete med små barn. Lund: Studentlitteratur.
- Andersson, G. (1995) Barn i samhällsvård. Lund: Studentlitteratur.
- Andersson, G. (1998) "Föräldrakontakt och familjetillhörighet ur fosterbarns perspektiv". Socialvetenskaplig Tidskrift, nr. 1, 1998, s 3-23.
- Brannen, J & Heptinstall, E & Bhopal, (2000) Connecting Children, London; RoutledgeFalmer
- Börjeson, B & Håkansson, H (1990) Hotade - försummade - övergivna. Stockholm: Rabén och Sjögren.
- Cederström, A (1990) Fosterbarns anpassning - en relationsproblematik. Doktorsavhandling. Stockholms universitet, Pedagogiska institutionen.
- Egelund, T (1997) Beskyttelse av barndomen. Köpenhamn: Hans Reitzels Forlag.
- Fanshel, D & Shinn, E. (1978) Children in Foster Care. New York: Columbia University Press.
- Hessle, S (1988) Familjer i sönderfall. Göteborg: Norstedts.
- Höjer, I (2001) Fosterfamiljens inre liv. Avhandling, Göteborgs universitet, Institutionen för socialt arbete.
- Höjer, I & Nordenfors, M (kommande) Att växa upp med fostersyskon. Rapport. Göteborgs universitet, Institutionen för socialt arbete,
- Kälvesten, A-L (1974): 40 fosterfamiljer med Skåbarn. Stockholm: Almqvist och Wiksell Förlag AB
- Lindén, G (1984) Byta föräldrar. Malmö: Liber Förlag.
- Lundström, T (1993) Tvångsomhändertagande av barn. En studie av lagarna, professionerna och praktiken under 1900-talet. Doktorsavhandling. Stockholms Universitet: Socialhögskolan, Rapport i Socialt Arbete, nr 61.
- Norström, C & Thunved, A (2004) Nya sociallagarna. Stockholm, Norstedts Juridik
- Sinclair, I Gibbs, I & Wilson, K (2004) Foster Carers. Why They Stay and Why They Leave. London, Jessica Kingsley.
- Socialtjänst 2005:8. Barn och unga - insatser år 2004. Stockholm, Socialstyrelsen
- Triseliotis, J, Moira, B, Hill, M (2000): Delivering Foster Care. British Agencies for Adoption & Fostering (BAAF), London.
- Vinnerljung, B (1998) Fosterbarns skolgång och utbildning. Socialvetenskaplig tidskrift nr 1 1998.
- Vinterhed, K (1985): De andra föräldrarna. Stockholm: Skeab.
- Wähländer, E (1990) Familjehem - stöd och hjälp. Stockholm: FOU-rapport nr 133

Noter

- 12 par med mer än tre års erfarenhet av att vara fosterföräldrar intervjuades vid ett tillfälle. 5 nyblivna fosterföräldrapar intervjuades vid tre tillfällen. Män och kvinnor intervjuades separat.
- 87% av fosterföräldrarna hade egna biologiska barn, men alla bodde inte kvar hemma.

Summary in English

Foster Carers - a private family with a public assignment

Foster care is an important measure in Swedish Child Welfare. Local social services are thereby using a private family for a public assignment, namely to foster children placed in care. Foster children have often been subjected to dysfunctional parenting and traumatic experiences. To foster can therefore be a demanding activity, which takes most of the carers' time and energy. Nevertheless, foster carers are usually satisfied with their assignment. They want to make a difference in the lives of children and young people, and often see fostering as a rewarded challenge. However, it can be hard to find time both for foster children and their own biological children. Sons and daughters of foster carers often have to accept that parents have to give priority to the needs of their foster siblings. Living with foster siblings can also give foster carers' own children a knowledge of care deficits and parental abuse that at times can be too hard to handle. The situation of sons and daughters of foster carers therefore need to be acknowledged. To be able to pursue their assignment in an adequate way, foster families need support from social services.

Keywords: foster care, impact on private life, impact on biological children of foster carers, demanding assignment